

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΡΟΝΗΣ

28 Μάρτη 2012

Αγαπητές φίλες,

Αγαπητοί φίλοι,

Είναι μαζί μας ο Βαγγέλης Χρόνης.

Αν ο Γιώργος Χρονάς μας κάλεσε σε ένα ταξίδι, ο ΒΧ κατέθεσε το ταξίδι του και είπε.

Θα ήθελα να το τονίσω. Σε άλλη περίπτωση δεν είναι απαραίτητο, αλλά σήμερα είναι εδώ και δίπλα μας. Δυο άνθρωποι της ίδιας ηλικίας, δυο άνθρωποι με το ίδιο μέσο έκφρασης. Δυο εξαιρετικοί μάστορες του λόγου.

Ο ένας κατέθεσε μια αναζήτηση λέγοντας, κι ο άλλος κάλεσε σε μια αναζήτηση.

Μόνος και μοναχικός ο ΒΧ επιχειρήσε να συμμαχήσει με το χρόνο, να αντικρύσει το θάνατο, να προβληματιστεί για την ύπαρξη, να βιώσει την ομορφιά, να ψάξει την ευδαιμονία, τη χαρά. Είναι γεγονός πως με διαλεγμένες μια-μια τις λέξεις, λέξεις μια άλλης

εποχής και κουλτούρας, με βουτιές στη μυθολογίας μας, ξεδιπλώνει τις σκέψεις του.

Καταθέτει τον αφουγκρασμό του, την εκστατικότητα της ύπαρξης μπροστά στο μεγαλείο της φύσης, το αναπόφευκτο του τετέλεσθαι.

Δεν φοβάσαι, ούτε θλίβεσαι. Περίεργο γιατί ο χάρος «χωρίς γένος, αυτό το αγέννητο από μάνα αόρατο πλάσμα» θα ακολουθήσει μια νομοτέλεια με την οποία ο ΒΧ σε συμφιλιώνει, γιατί φροντίζει να σου πει ότι αν έχεις «μάτια μεγάλα, πόδια δυνατά, ψυχή μεγάλη, αν τοποθετείς λευκούς ορίζοντες, αν βλέπεις τον Απόλλωνα που χαμογελάει στη Δήλο, αν το δεις να ξεπεζεύει το πύρινο άρμα του και μεταμορφωμένος σε ουράνιο τόξο να αγγίζει την κορυφή του Κύνθου, αν δεχθείς ότι ως κουκίδα αιωρείσαι ανάμεσα στην αρχή του τέλους και στο τέλος της αρχής... Θα ζεις την ύπαρξη.»

Είναι τόσο προσεκτικός, λεπτολόγος όπως θα 'λεγε κι η μάνα μου, που μερικές φορές άκουγα τον αφουγκρασμό του καθώς διάβαζα, την ανάσα και τον παλμό του μπροστά στην ομορφιά της Κέας, της Φολέγανδρου, της Κύθνου, της Δήλου, των ταπεινών φυτών της ελληνικής φύσης, της επιβλητικότητας των Μετεώρων. Είναι το αντίδοτό του,

για να προχωρήσεις,

να τον ακούσεις,

να σου πει.

Να μοιρασθείτε τις χαρακιές του χρόνου, την απώλεια φίλων, τον θάνατο που караδοκεί «αήττητος».

Αφηγηματικός, αλλά λιτός, σε παραδίδει σε σκέψη. Βαθιά δουλεμένη σκέψη που έρχεται από παλιά, την εποχή που η χώρα είχε οντότητα, προβάδισμα μεγαλείο. Το λέω γιατί θα βασανίσει τον αναγνώστη/τρια η επιλογή της Δήλου, των «Νησάων Αγιωτάτη» και η συχνή αναφορά της.

Πώς αλλιώς να ακυρώσεις την κατάρα και την οργή; Αν ανατρέξεις στη μυθολογία, απ' την κατάρα, της Ήρας συγκεκριμένα, φθάνεις στη δοξασία του φωτός, της παλιγγενεσίας, της γέννησης της ομορφιάς των Διδύμων και του μοναδικού νησιού.

Είναι η αισιοδοξία. Η παρηγοριά που ο ΒΧ συμβουλεύει. Αν το φεγγάρι λυπηθεί και κλάψει, βροχή για τους γεωργούς. Κι εσύ αν θέλεις, βλέπεις βροχή ή δάκρυα.

Το αέναιο, η αιωνιότητα, το μηδέν κι άπειρο, η αρχή του τέλους, το τέλος της αρχής, η ακύρωση της τελείας από την παύλα, κι αυτά με το τετέλεσθαι.

Μια μαρτυρία απ' άλλους άγνωστη, απ' άλλους ηθελημένα ξεχασμένη, παραγκωνισμένη, ακυρωμένη. Είτε συμβαίνει εξαιτίας καθημερινών αγωνιών, υπαρξιακών ανησυχιών, τυχαίων συμβάντων, δεν έχεις παρά να συμφωνήσεις ότι έτσι είναι, αλλά ζήσε τη στιγμή, το τώρα, πριν η κλεψύδρα αδειάσει.

Διάχυτη είναι βέβαια και η αγωνία του μην και ο χρόνος σπαταλήθηκε ή σπαταληθεί, μην και βρεθείς στην αντίπερα όχθη χωρίς να έχεις οσφρανθεί, γευτεί, δεις, αγαπήσεις, βιώσεις, δημιουργήσεις, αναλωθείς σε μικρά και πρόσκαιρα ασήμαντα.

Μην ξεχασθείς και δεν δεις τους τρεις αετούς στον ουρανό τη νύχτα.

Μην και κωπηλατήσεις ασκόπως σε λίμνη, ενώ αποδειχθεί ότι ούτε λίμνη υπήρξε, ούτε βάρκα, παρά χλοερός κάμπος.

Κρούσεις σε ευήκοα ώτα αποστέλλει και ελπίζει στην ανταπόκριση.

Σε αντάλλαγμα, την ομορφιά της ζωής, ακόμη και του ματωμένου έρωτα θα λάβεις.

Αυτοελεγχόμενος και εγκρατής μοιάζει. Αλλά δεν με πείθει ότι είναι στεγνός από πάθη. Αυτά τα τιθασεύει και μόνο σε κάτι στίχους, όπως το «Πόρνες Νύχτες» αφήνει να φανεί ανεξέλεκτη ορμή και έρμαιος, όπως εσύ κι εγώ στις επιθυμίες.

Η Αρετή στη σπηλιά της Ποιήσσας είναι παρούσα στη γραφή του ΒΧ και τη βλέπει κι ας ήτανε κλειστά τα μάτια από τον ήλιο του μεσημεριού.

Καθώς διάβαζα δεν είχα εικόνα, συνήθως την αποφεύγω, του δημιουργού. Την αναζήτησα τη φωτογραφία, γιατί μοιράσθηκα κάποιες ώρες με ένα λόγο προσεκτικό, απέριπτο, διακριτικό, με συνέχεια, συνέπεια, εύμορφο θα έλεγε ο Κακναβάτος, με άγγιγμα μελαγχολίας, αλλά φωτεινό, όχι σκοτάδια.

Ακόμη κι οι Ερινύες του ονομάζονται.

Δεν είναι απροσδιόριστες.

Το πρόσωπο του διαδικτύου είναι με σάρκα και οστά ενώπιόν μας. Βορά στη λαιμαργία παθιασμένων αναγνωστών κι αδιάκριτων εραστών ποίησης.

Αν ήταν πολλά τα λόγια,

ή λάθος.

Κλείνω με το λόγο του ΒΧ :

Τα λόγια

σαν το ποτάμι,

καταλήγουν στη θάλασσα.